

zbavují sebe a žalobce veškerého závazku podle § 1424 obč. zák. Potud jest právní názor odvolacího soudu nesprávný a dovolání žalovaných oprávněno. Bylo mu proto vyhověti částečně v ten způsob, že žalobní prosba, aby žalovaní platili *ž a l o b c ů m*, byla pro tentokrát zamítnuta.

Dovolání však není ospravedlněno, pokud žádá zamítnutí celé žalobní prosby. Podle obsahu žaloby hrozí žalobcům placení převodního poplatku podle platebního příkazu, který dokazuje, že československý stát od nich žádá již zaplacení z důvodů věcného ručení na převodní poplatek (§ 60 odst. 1 popl. zák.). Žalobci uvádějí v žalobě, že mají učiniti »náklad« za žalované, a tomu nelze nijak jinak rozuměti, než že mají plniti za žalované. Jak již dovolací soud dovodil v rozhodnutí ve sb. n. s. civ. čís. 4192, — ke kterému se poukazuje —, jest mezi žalobci a žalovanými ze zákona podobný poměr, jako jest mezi dlužníkem a tím, kdo mu přislíbil plniti jeho věřiteli podle § 1404 obč. zák. (převzetí splnění), kteréžto ustanovení zákona vylučují žalovaní pro tento případ jen se zřetelem k tomu, že mezi nimi a žalobci není *s m l u v n í h o* poměru. Pomíjejí i zde skutečnost již svrchu zmíněnou, že právní poměr mezi nimi a žalobci v podobném směru jako předpokládá § 1404 tvoří zde zákon sám §§ 68 odst. (3) a 72 řečeného zákona. Žalobci jsou proto oprávněni, by od žalovaných žádali plnění *p r o b e r n í ú ř a d v T.* V této části jest dovolání nedůvodné a bylo zamítnuto, aniž bylo třeba rozebíratí věc ještě s jiných právních hledisek.

Čís. 12915.

Lhůta k plnění, uloženému soudním usnesením, počíná, nařídil-li soud podle druhého odstavce § 524 c. ř. s. dočasné zastavení řízení až do vyřízení rekursu proti usnesení, dnem po doručení usnesení rekursního soudu. Dříve než tato lhůta projde, nelze povolití exekuci.

(Rozh. ze dne 14. října 1933, R II 382/33.)

Na základě konečného usnesení v řízení o rušené držbě povolil soud *p r v é s t o l i c e* exekuci. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. *D ů v o d y:* Povinným byl povolen odklad vykonatelnosti konečného usnesení ve smyslu § 524 c. ř. s., takže podle § 409 c. ř. s. lhůta k plnění počíná běžeti ode dne doručení rekursního usnesení, což se stalo dne 17. června 1933, takže žádost exekuční, podaná dne 23. června 1933, jest předčasná (§ 1 ex. ř.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde o otázku, kdy počíná lhůta k plnění uloženému soudním usnesením v případě, když soud podle ustanovení § 524 druhý odstavec c. ř. s. nařídí dočasné zastavení řízení až do vyřízení rekursu podaného

proti usnesení. Při plnění uloženém rozsudkem počíná se tato lhůta podle ustanovení třetího odstavce § 409 c. ř. s. po dni, kterého rozsudek nabyl právní moci, a jen ve případě, že proti rozsudku první stolice nebyl podán opravný prostředek, ode dne doručení tohoto rozsudku (srov.: Zodpovědění otázek k § 409 c. ř. s. a čís. 6267 sb. n. s.). Podle ustanovení § 466 c. ř. s. odvoláním včas podaným staví se právní moc a vykonatelnost rozsudku až do vyřízení opravného prostředku. Ustanovení § 409 c. ř. s. netýká se však usnesení, poněvadž podle ustanovení § 524 první odstavce c. ř. s. rekurs proti usnesení nemá odkladacího účinku, pokud jde o jeho provedení a nastoupení jeho vykonatelnosti mimo případy zákonných výjimek, o které však v souzeném případě nejde. Poněvadž však provedení usnesení bez zřetele na rekurs mohlo by v konkrétních případech zmařiti účel úspěšného rekursu, dána jest soudu ve druhém odstavci § 524 c. ř. s. možnost dočasně zastaviti řízení a tím odsunouti provedení a vykonatelnost usnesení až do vyřízení rekursu, tedy přivoditi tím ve příčině usnesení podobný účinek, jaký zákon sám spojuje v § 466 c. ř. s. s podáním opravného prostředku proti rozsudku. Tím se má zabrániti tomu, by nedocházelo k plnění nebo k jeho exekučnímu vymáhání, jež snad rekursním soudem bude odepřeno, a umožniti, by osoba podle usnesení k plnění povinná mohla s plněním sečkati, až její povinnost bude uznána i soudem rekursním. Lhůta k plnění je dána ve prospěch strany povinné, by byla uvarována možných nesnází spojených s okamžitým plněním soudem jí uloženým; stanovením lhůty k plnění bere se slušný zřetel na dlužníka a má býti zabráněno ukvapeným exekucím. Tytéž úvahy, které jsou rozhodující při stanovení lhůty k plnění, na něž uznal soud první stolice, platí však, i když jde o stavení podle druhého odstavce § 524 c. ř. s. do vyřízení rekursu. K doručení usnesení rekursního soudu dochází pravidelně, když už lhůta k plnění, počítajíc od doručení usnesení první stolice, uplynula, a, kdyby lhůta k plnění nebyla rovněž odsunuta, bylo by pravidelně plniti ihned v den doručení usnesení rekursního soudu. Tím by postavení osoby povinné při plnění, o němž rozhodl rekursní soud, bylo horší než při plnění na základě usnesení soudu první stolice a včasné plnění bylo by mnohdy dokonce nemožné, kde jde o provedení prací vyžadujících delšího času, jakž tomu i v souzeném případě. Že to zákonodárce zamýšlel, nic nenasvědčuje. Jest tedy souditi, že lhůtu k plnění počítati jest počínajíc dnem po doručení usnesení rekursního soudu. Dříve, než lhůta ta projde, nelze však exekuci povoliti (§ 7 ex. ř.). V souzeném případě usnesení rekursního soudu bylo doručeno povinnému 19. června 1933, čtrnáctidenní lhůta k plnění končila 3. července 1933; exekuční návrh, podaný dne 23. června 1933, byl tedy předčasný.

Čís. 12916.

Přídělové nemovitosti, které nebyly přiděleny jako rolnický nedíl, mohou za účinnosti zákona ze dne 27. května 1931 č. 93 sb. z. a n. až na výjimky, v tomto zákoně stanovené, býti po dobu uvedenou v § 2